

LIMBUS land

Pieter Koolwijk

*Met illustraties van
Linde Faas*

Deze uitgave is mogelijk gemaakt door Stichting Geef een boek cadeau!

ISBN 978 90 833 7348 5
NUR 283

Tekst © Pieter Koolwijk, 2026
Illustraties © Linde Faas, 2026
Boekverzorging: Eef Verburg
Drukwerk: Wilco, Amersfoort

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en extra's op www.geefeenboekcadeau.nl

1. NIETS

Het is donker.

Nee...

Niet.

Ik kan mezelf zien. Mijn iets te lange nagels met zwarte randjes eronder. De schaafwonden op mijn handen. De oranje trui met rode vlekken en een gat in de elleboog. De groene trainingsbroek met witte strepen aan de zijkant en een scheur op de knie. De ooit witte sportschoenen. Het is hier zeker niet donker.

Het is hier...

Leeg.

Kaal.

Geen grond. Geen lucht. Geen randen. Geen onder. Geen boven. Geen links. Geen rechts. Het is er allemaal niet. Alsof iemand vergeten is de wereld te maken. Te tekenen. Te boetseren. Er is alleen een kleurloze leegte met daarin...

Ik.

Ik?

Wie ben ik?

Ook in mijn hoofd is het leeg. Er zit niets. Of... nee... wacht. Er zit van alles. Alleen voelt het ver weg. Verstopt. Allemaal bedekt onder een laagje niksigheid.

Mijn naam?

Ik weet het niet.
Hoe oud ik ben?
Zeg het maar. Vijf? Zevenenzeventig? Ergens daar-
tussenin?

Ik weet niet eens wat voor haar ik heb. Heb ik wel
haar? Snel strijk ik met mijn hand over mijn hoofd.
Ik voel haar. Het is kort. Stekelig.

Ineens begin ik me iets te herinneren.

‘Silas!’ zei iemand tegen me. ‘Wat heb je gedaan?’
Ik keek naar de tondeuse in mijn hand en naar het
bruine haar dat op de badkamervloer lag. ‘Mijn haar
afgeschoren,’ zei ik. ‘Nu ben ik kaal, net zoals papa.’
Het apparaat werd uit mijn handen getrokken. ‘Je
had zulk mooi lang haar. Hoe kun je dat nou doen...’

Wow!

Ik weet iets over mezelf!

Ik heet Silas. Ik heb ooit mijn bruine haren afge-
schoren en daar iemand best wel boos mee gemaakt.
Fijn! Ik herinner me iets. Het voelt als een kleine
eerste stap.

Ik kijk opnieuw om me heen.

Niets. Zou daar ook iets verstopt zitten, net zo-
als in mijn hoofd? Misschien moet ik er ook even
aan voelen. Ik beweeg een stukje opzij en steek mijn
hand uit.

Niets.

Ik ga een stukje de andere kant op en probeer het
daar aan te raken.

Niets.

Onder mijn voeten dan?

Niets.

Hoe voel je aan iets wat er niet is? Nee... Er is wel iets. Leegte. En leegte bestaat. Dat is iets. Dus niets is iets? Ik krijg er hoofdpijn van, en stiekem vind ik dat wel fijn. Het betekent dat ik iets voel.

En dat is precies de bedoeling.

‘Hallo?’ zeg ik. Mijn stem klinkt raar. Een beetje gedempt. Alsof de woorden meteen neerstorten terwijl ze mijn mond verlaten. ‘Hallo?’

‘Hoi,’ hoor ik ineens.

Wat?

Dat was niet mijn stem. Ik kijk alle kanten op, maar dat is zinloos. Er zijn geen kanten hier. Ik gluur onder mijn trui, maar daar zie ik alleen een wit shirt met rode vlekken en daar weer onder een navel en twee tepels. Die praten niet. Gelukkig maar. Dat hoort niet. Dat weet ik wel. Ik controleer de zakken van mijn trainingsbroek. Die zijn leeg.

‘Hallo?’ probeer ik nog een keer.

‘Hoi.’

‘Wie zegt dat?’

‘Ik.’

‘Wie is ik?’

‘Zijn we niet allemaal een ik?’

Daar moet ik even over nadenken. Volgens mij ben ik het daar wel mee eens. ‘Dat klopt.’

‘Gelukkig.’

‘Maar wie praat er dan?’

‘Wij allebei.’

Ook dat klopt. Ergens stelt het me gerust dat deze onzichtbare stem geen onzin uitkraamt. ‘Waarom kan ik je niet zien?’

‘Kan wel.’

‘Maar ik zie je niet.’

‘Wil je dat?’

‘Ja.’

‘Rustig beginnen. Oké?’

‘Dat is goed.’

Vlak voor me, ongeveer ter hoogte van mijn borst, verschijnt een zwart, langwerpige ding met een oranje streep en een scherpe punt.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘Een stukje ik,’ zegt het puntige zwart met een beetje oranje. Het gaat open en dicht bij ieder woord.

Ik zie nog steeds niet wat het is, tot er een zwarte kop verschijnt en het puntige zwart met een beetje oranje verandert in een snavel.

‘Je bent een vogel!’

De zwarte kop knikt. ‘Inderdaad. Ik ben een pinguïn. Een keizerspinguïn om precies te zijn.’

‘Een keizerspinguïn,’ herhaal ik. ‘Heb je ook een naam?’

‘Zeker. Ik heet Kwark.’

Kwark de pinguïn. Dit komt me bekend voor, maar toch kan ik het niet helemaal plaatsen. Het is alsof er een sluier van niksigheid over het beest blijft hangen. Irritant wel.

Dan hoor ik ineens een krakerige stem.

‘IK ZAG HEM NIET AANKOMEN!’

Ik draai me om en ontdek een kleine speaker. Hij is langwerpige en rond. Ook die komt me bekend voor. Zo eentje heb ik er ook. Weer iets wat ik me herinner.

‘LEEFT HIJ NOG?’

'BEL 112!'

'HIJ SCHOOT ZO DE WEG OP!'

Wat is dit? Deze mensen klinken in paniek. Ze schreeuwen door elkaar heen zonder naar elkaar te luisteren. Gaat het over mij? Het voelt wel alsof het over mij gaat.

'Kwark.' Mijn stem trilt. 'Gaat dit over mij?'

Hij houdt zijn snavel.

'Leef ik nog?' Ik voel voor alle zekerheid nog een keer aan mijn lijf en mijn armen. 'Wat is er gebeurd, Kwark? Ben ik dood?'

'Je hebt wel even genoeg gehoord,' zegt hij. Zijn hoofd zweeft op de speaker af en met zijn snavel klikt hij hem uit.

Hoezo heb ik wel even genoeg gehoord? Waarom bepaalt hij dat? 'Jij bent niet de baas over mij!'

'Klopt,' zegt hij droogjes. 'Maar er zijn belangrijkerre zaken om je nu druk om te maken.'

Belangrijkere zaken? Wat bedoelt hij daarmee? Dan realiseer ik me dat hij mijn vraag niet beantwoord heeft. 'Ben ik dood?' vraag ik opnieuw.

De pinguïnkop schudt nee.

'Wat ben ik dan?'

'Wat je bent, kan soms best een ingewikkelde vraag zijn,' antwoordt hij. 'Soms moet je eerst de makkelijkere vragen stellen.'

'Zoals?'

'Waar je bent.'

'Nou...' zeg ik. 'Waar ben ik dan?'

De rest van Kwark wordt zichtbaar. Zijn witte, glimmende buik. De zwarte vleugels. De gele kleur net onder zijn zwarte kop. 'Goeie vraag.' Hij tilt zijn beide

vleugels op en draait een rondje. 'Jij bent in Limbusland.'

Meteen nadat hij de woorden heeft uitgesproken, komt er een hele wereld tevoorschijn.

Limbusland.

